

Que això té mes pimentóns,
 Que no alló del=*pom da mur*.
 ¡Si hagueres vist les rialles
 D' esta femenil jamansia,
 Al oir llechir que en Frànsia
Se besaban por las calles!

Ha mogut mes gran tumulto
 En ma casa aixó del bés,
 Que la lley del clero y culto
 Mourá en-guañ en lo Congrés. (1)

La una em solta, atra m' agafa
 Pegant brincos de alegria,
 Preguntantme quant vindria
 Eixa moda per Rusafa.

Perque es presis confesar
 Que así els fadrins y fadrines
 També solen morrechar
 Pels corrals y per les cuines.

.....
 Mes vech que 'm tallaré els dits,
 Si no solte la corbella,
 Perque en la carteta aquella
 Hiá una ferracha hasta els pits.
 Y així obrint la boca un páam,
 Sols te diré una paraula;=
 «Que tinc yá l' arros en taula
 Y m' estic morint de fám.»

Conque, adios..... solta eixa terra,
 Y vineten capa el Grau,
 Que mes que Barsella en guerra
 Val un micharmut en pau.

Tira el comers dins lo pórt,
 Y feste á la vela luego,
 Que si el conte t' ha eixit tórt,
 Sempre es millor tórt que sego.

Perque en eixa Babilonia,
 Aon has parat de rebot,
 En cara que 't sobre tot,
 Et falta la teua Antonia,
 Que está molt plorosa y tendra,

(1) ¡Eu! que el tal Ratolí pareix que sentia vindre la troná.